

Sygn. akt IV U 561/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 14 maja 2015 roku nr (...)

w sprawie M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01 kwietnia 2015 roku na okres pięciu lat.

sygn. akt IVU 561/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 lutego 2016 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 14.05.2015 r. odmówił M. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 13.04.2015 r. został uznany za zdolnego do pracy.

M. K. wniósł odwołanie od decyzji wskazując, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją. Odwołujący domagał się przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. urodzony w dniu (...).r., z wykształceniem podstawowym, pracował jako sanitariusz - po kursie, pracownik budowlany okres 5-6 lat. W dniu 04.05.2006 r. doznał wypadku przy pracy. Odwołujący w okresie od 02.11.2006 r. do 31.03.2013 r. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a następnie od 01.04.2013 r. do 31.03.2015 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W dniu 05.02.2015 r. wystąpił z wnioskiem o rentę.

/okoliczności bezsporne/

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u M. K. niezdolności do pracy zarobkowej w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673) Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii.

Na podstawie wyników badań, w tym po wykonaniu osobistego badania specjalistycznego i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły ortopeda traumatolog rozpoznał u odwołującego:

- stan po urazie wielonarządowym: artrodeza stawu skokowego prawego z niewydolnością czynnościową kończyny,
- stan po złamaniu obu przedramion z utrwaloną deformacją i redukcją wydolności chwytnej obu rąk.

Odwołujący z przyczyn ortopedycznych jest częściowo niezdolny do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy od dnia 01.04.2015 r. na stałe. Nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia, nastąpiło utrwalenie istotnej dysfunkcji kończyny dolnej prawej i obu przedramion w okolicach nadgarstków.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołujący w dniu 04.05.2006 r. na skutek upadku z wysokości doznał złamania wielofragmentowego dalszego końca goleni prawej, śródstawowego typu Pylon ze zwicnięciem stawu skokowego, złamania bloczka kości skokowej lewej oraz złamania w obrębie nasad dalszych obu kości przedramienia oraz złamania kości łonowej i kulszowej prawej. Po wieloetapowym leczeniu operacyjnym i wyleczeniu powikłań w przebiegu leczenia u odwołującego zakończono leczenie z niekorzystnym wynikiem czynnościowym i funkcjonalnym. Odwołujący w chwili obecnej prezentuje dolegliwości istotnie uniemożliwiające wykonywanie pracy zgodnie z kwalifikacjami na otwartym rynku pracy z przyczyn schorzeń ortopedycznych. złamanie obu przedramion uległo wygojeniu, z deformacją która częściowo ogranicza ich wydolność i redukuje ich sprawność manualną w stopniu miernym. Złamania w zakresie obu kończyn dolnych także uległy sanacji jednak z niekorzystną i utrwaloną deformacją: staw skokowy prawy uległ całkowitej destrukcji i prezentuje całkowity brak ruchomości co spowodowało także narastanie dolegliwości o charakterze przeciążeniowym kompensacyjnym w pozostałych elementach łańcucha ruchowego odwołującego. Odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy trwale co jest związane z przeciążeniem kończyn dolnych, pracą stojącą, dźwiganiem, wydolną i samodzielną lokomocją. Odwołujący rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu w zakresie dysfunkcji ortopedycznych, może wykonywać prace siedzącą biurową.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 15-17 as,

uzupełniająca opinia sądowo-lekarska -k. 29 as/

Organ rentowy wniósł zarzuty do opinii biegłego i Sad postanowił dopuścić dowód z opinii uzupełniającej tego samego biegłego celem ustosunkowania się do zarzutów. Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii uzupełniającej i domagał się dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego ortopedy. Sąd oddalił ten wniosek dowodowy uznając że zmierza on jedynie do przewłoki postępowania. W orzecznictwie wskazuje się słusznie, że nie uzasadnia potrzeby powołania innego biegłego jedynie ta okoliczność, że opinia powołanego już biegłego jest dla strony – w jej odczuciu niekorzystna (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 22.07.1997 r., I CKN 174/97, nie publ.).

Wydaną w tym zakresie opinię biegłego sądowego ortopedy Sąd uznał za trafną i dostatecznie wyjaśniającą przedmiot sporu, gdyż została wydana przez specjalistę z tego rodzaju schorzeń na jakie choruje odwołujący, po wnikliwej analizie aktualnych wyników badań oraz zebranej aktach sprawy dokumentacji lekarskiej.

Opinia biegłego ortopedy w ocenie Sądu spełnia wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie

orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 14.05.2015 r. w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią sporną pomiędzy stronami jest ustalenie, czy zostały spełnione przez odwołującego przesłanki w chwili orzekania do pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy Równocześnie w myśl art. 3 ust. 1 powołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejsce wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- jest niezdolny do pracy,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4,6,7,9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt. 10 lit. a), pkt. 11-12, 13, lit. a), pkt. 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do dyspozycji art. 12 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

W myśl art. 107 powołanej ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczony ze względu na stan zdrowia jest niezdolny do pracy, czy też jego stan zdrowia uległ zmianie, jak to wynika z zakwestionowanej opinii komisji lekarskiej i wydanej na jej podstawie decyzji ZUS.

Sąd w oparciu o opinię biegłego ortopedy stwierdził, że M. K. z uwagi na schorzenia ortopedyczne jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01.04.2015 r. na okres 5 lat. U odwołujący występuje: stan po urazie wielonarządowym: artrodeza stawu skokowego prawego z niewydolnością czynnościową kończyny oraz stan po złamaniu obu przedramion z utrwaloną deformacją i redukcją wydolności chwytnej obu rąk. Nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia, nastąpiło utrwalenie istotnej dysfunkcji kończyny dolnej prawej i obu przedramion w okolicach nadgarstków.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołujący w dniu 04.05.2006 r. na skutek upadku z wysokości doznał złamania wielofragmentowego dalszego końca goleni prawej, śródstawowego typu Pylon ze zwichnięciem stawu skokowego, złamania blozka kości skokowej lewej oraz złamania w obrębie nasad dalszych obu kości przedramienia oraz złamania kości łonowej i kulszowej prawej. Po wieloetapowym leczeniu operacyjnym i wyleczeniu powikłań w przebiegu leczenia u odwołującego zakończono leczenie z niekorzystnym wynikiem czynnościowym i funkcjonalnym. Odwołujący w chwili obecnej prezentuje dolegliwości istotnie uniemożliwiające wykonywanie pracy zgodnie z kwalifikacjami na otwartym rynku pracy z przyczyn schorzeń ortopedycznych. złamanie obu przedramion uległo wygojeniu, z deformacją która częściowo ogranicza ich wydolność i redukuje ich sprawność manualną w stopniu miernym. Złamania w zakresie obu kończyn dolnych także uległy sanacji jednak z niekorzystną i utrwaloną deformacją: staw skokowy prawy uległ całkowitej destrukcji i prezentuje całkowity brak ruchomości co spowodowało także narastanie dolegliwości o charakterze przeciążeniowym kompensacyjnym w pozostałych elementach łańcucha ruchowego odwołującego. Odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy co jest związane z przeciążeniem kończyn dolnych, pracą stojącą, dźwiganiem, wydolną i samodzielną lokomocją. Biegły w opinii wskazał, że odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy, ale Sąd przyznał odwołującemu się prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy na okres 5 lat biorąc pod uwagę wiek odwołującego i fakt ciągłego rozwoju wiedzy medycznej (art. 13 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Dla stwierdzenia niezdolności do pracy decydująca jest nie tylko utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, ale także brak rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2007 r. II UK 156/06 OSNP 2008/3-4/45). Niezdolność do wykonywania pracy dotychczasowej nie jest zatem wystarczająca do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowanie, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2005 r., I UK 299/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 93). Odwołujący w ocenie Sądu nie nabędzie kwalifikacji do wykonywania pracy biurowej, o której wspomniał biegły w swojej opinii i dlatego też przedłużył mu prawo do renty dotychczas pobieranej. Odwołujący nie może wykonywać pracy dotychczas wykonywanej ani innej pracy fizycznej z uwagi na schorzenia narządu ruchu. Odwołujący z ocenie Sądu nie rokuje odzyskania zdolności do pracy, ponieważ jego przekwalifikowanie zawodowe jest niemożliwe z uwagi na wiek, wykształcenie podstawowe, jego dotychczasowe zatrudnienie - proste prace fizyczne oraz stopień dysfunkcji narządu ruchu.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o przytoczone przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Podstawą procesową rozstrzygnięcia jest art. 477¹⁴ §2 k.p.c.